

ПРОЛОГ

Він хотів звернути їй шию.

Масивні пальці зімкнулися під щелепою. Намагаючись відступати до стіни, вона мимоволі тягнула його за собою. Перечепилась через уламок мармурової руки й похитнулася. Корона злетіла з голови й відкотилась до поваленої колони, яка ще мить тому тримала на собі величну арку тронного залу. Закутана з ніг до голови у глухий чорний плащ, Володарка Пітьми Темна зараз скидалась на одну зі статуй півдухів, що віками зустрічали скам'янілими поглядами кожного гостя палацу.

Поділ плаща Володарки зашипів, зміями тягнучись до чоловіка, але вона зупинила їх непомітним порухом. Темна не відводила погляду. У її срібних зіницях важко дихав золотоволосий велет із божевільним поглядом. Він не ослаблював хватку. Гарячі краплі обпекли її ключиці: рани на його кисті досі кровили.

За спиною Володаря Світла, Вічника, у біло-сірому пилу лежали руїни, які ще від початку створення Виру, світу Великих богів, були розкішним палацом. Вічник у запалі знищив усе на своєму шляху: голими кулаками, уламками покрівлі, дебелими кам'яними колонами, які відкривали вхід до палацу на скельному виступі. У палаці не залишилось ані живої душі: жоден півдух не насмівся

би бути присутнім під час сварки Великих. Під ногами виблискувало кришиво коштовного каміння з мозаїк, що відтворювали сцени з життя богів.

— Щоб ноги твоєї тут більше ніколи не було! — Володар відпустив Темну. Схопив уламок колони й заходився трощити ними те, що залишилось від стін білосніжного палацу. — За-би-ра-й-ся! — заревів.

— Якщо ти хочеш, щоб я пішла, я піду, — тягучий голос Темної лився, наче солодкий трунок.

— Хочу?! — Велет розреготався. — Я *наказую*, щоб ти забралася звідси негайно!

Широкі вітражні вікна вибухнули скляним сніговієм. Богів на мить накрило колючою хвилею, але вони навіть не поворухнулись.

— Я піду, і ти більше мене не побачиш, — Темна підняла корону й надягнула її, знову повертаючи собі подобу Великої богині.

Чому вона така спокійна? Чому не падає перед ним на коліна? Як вона сміє? Вічник оглядав стрункий стан і тонкі, немов беззахисні долоні. Як він любив їх цілувати... Кожен пальчик, кожну лінію... Тим ненависнішими вони видавалися зараз. Не руки коханої жінки, а бридкі пташині лапи. Вони вп'ялися в нього гострими пазурами, видряпавши все тепло, що колись було між ними. Біль укотре обернувся люттю, спрощуючи вибір.

— Проклинаю той день, коли зустрів тебе, Темна! Ти все зруйнувала! Я знав, яка ти, від самого початку, але все одно вірив! Я все пробачав, усе дозволяв! Але це — ніколи! Ти витерла ноги об мою любов, як нікчемна смертна! — Велет одним рухом подолав відстань між ними і схопив

жінку за підборіддя. Темна навіть не зойкнула, розпалюючи його дедалі більше.

— Ти ніколи не кохала мене, чи не так? — прошепотів Вічник майже у стиснуті губи Великої. — Просто морочила голову? Сміялася наді мною? Я тебе ненавиджу! — Він відпустив її та відступив.

Темна, видихнувши, розправила поділ сукні. Востаннє глянувши на велета, вона простягнула руки, наче хотіла його обійняти, зітхнула і... зникла. У повітрі лише пролунало:

— Я все одно тебе кохаю.

Вічник ступив туди, де щойно стояла його дружина, упав на коліна та щосили вгатив по підлозі кулаком. Палац застогнав. Підлогою зазміїлася величезна тріщина.

«Кохую...»

Володар Світла опустився долілиць. Груді облизала приємна прохолода. Звуки, кольори, думки — усе це враз стало безглуздим тлом. Над його головою тріщала стеля, уламки падали на підлогу. Перший встромився під ребра до самих кісток, другий ледь не розтрощив ногу. Золоті образи сонця й місяця, що завмерли в обіймах над головними воротами, тріснули й розламалися надвоє. Покотились уламками кожен окремо. Але Вічнику було байдуже до власного тіла, до палацу — до всього навкруги. Хай усе згине! Вона зруйнувала дещо більше — його душу.

Велет не помітив, як тихо прочинилися дверцята важкої кованої клітки, що єдина залишилась уцілілою за троном Темної в руїнах палацу Великих. Пітьма, яка клубочилася всередині грозовою хмарою, загусла до масної чорноти. Випустила крихітні мацаки-змійки на волю. Хвиля

за хвилину обережно вивільнилася з клітки. По широкій дузі попід стінами обійшла Вічника. Кілька тонких зміюк вислизнули з-під ребер, прямісінько із серця Великого і всотались у чорну пляму, яка вислизнула за межі палацу. Сонце відступило за небокрай. Настав час Пітьми.

РОЗДІЛ І

МАРУН

— Такий швидкий! — дівчина грайливо хльоснула волоссям по обличчю хлопця, який щойно наздогнав її. — І сильний! — відступила на крок і притулилась спиною в тонкій сорочці до дуба, вкритого памороззю. — І красивий! — легко смикнула його до себе за одну з білих кіс, заплетених біля вилиць. — Такий гарячий! Мене зігрієш? — зазирнула у блакитні очі, помережані брунатними цятками.

Хлопець, що заворожено стежив за її пухкими губами, подався вперед і кивнув.

— Слухняний! — іскристо розсміялася звабниця. Поклала руки йому на плечі, притягнула ближче, майже торкаючись грудьми, що спокусливо напинали сукню. Провела носом по жилці на шії: — І такий мертвий...

Змінивши звабний погляд на хижий, дівчина зчепила пальці на горлі в передчутті живого тепла, яке от-от